

Kritika demokracie z pozic českého katolického prostředí v letech 1918-1938 nebyla osamoceným jevem meziválečného období, ale logickým a rozhodným pokračováním kritiky společenského řádu, započaté v období po Velké francouzské revoluci. Zatímco se tehdy ekonomický vzestup evropských zemí, způsobený nástupem průmyslové revoluce na konci 18. století, neustále zrychloval, církev zůstávala pevně ukotvena 'na jednom místě', odmítavě se stavěla vůči moderní době, pokroku, technice a rozumu a snažila se posilovat vlastní cíle způsoby, které nenacházely v liberální společnosti 19. století příznivou odezvu, čímž ztrácela podporu věřících, její vliv na dění ve společnosti slábl a ona pozbývala všeobecné autority, jíž se dosud těšila. Církev přestávala plnit roli garanta intelektuálního a uměleckého dění.

[...]